

MANTANA 1

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 10, číslo 1

Březen 2007

POSLEDNÍ SLANĚNÍ 2006.

V posledních letech se „vejboři“ vždy snažili Poslední slanění nějak tématicky zaměřit. Určitě si vzpomenete na hledání Olgoje Chorchoje na Lesné, pátrání po Yettim v Perninku, himálajské dobrodružství v Perštejně nebo výpravu do minulosti horolezectví na Bořeni. Letošní Poslední slanění bylo v tomto ohledu (a nejen v tomto, jak se dočtete později) opravdu výjimečné. Tématicky se zaměřilo samo!! Samozřejmě neplánovaně. Kdybych chtěl najít vhodný název, hodilo by se asi nejlépe „Boj o přežití v krutém počasí“.

Dnes, skoro měsíc po Posledním slanění, už vím, že to byl jediný víkend kdy napadl sníh, vytrvale přšelo, mlha se dala krájet a vítr na hřebenech Krušných hor dosahoval rychlosti vichřice. Přesto se v sobotu ráno sešlo na startu hry u Horského hotelu Svahová 42 členů a příznivců Horoklubu a proč to nepřiznat, překvapilo nás to, protože bylo vážně hnusný počasí. Ale to už předbívám, protože Poslední slanění opět začalo (jako vždy) už v pátek. Během pátečního večera se v salónku Horského hotelu sešlo skoro třicet „předskokanů“ včetně Karlose, Páji, Dany a Míši Vyletála (kamarádů z HO Tisá) a proběhl tam opravdu podařený večírek plný soutěží, Letošení a zpívání při kytáře. Není divu, že se některým účastníkům večírku nechtělo v sobotu ráno vstávat.

Do sobotní sloty vyrazila dvě družstva barevně rozlišených závodníků. Byla to opravdu početná skupina – děti v

krosnách, mladí lezci, staří mazáci a všelijaká zvířena. Všechny čekala náročná trať a ještě náročnější soutěže. Hned na začátku prověřil souhru, rychlost a vytrvalost závodníků první úkol – vytvoření tzv. psiho spřežení a tažení kapitána družstva na dětském kluzáku zvaném „podprdelník“. Původně měla soutěž proběhnout na trávě svažité louky, ale v téhle soutěži, snad jako v jediné, několika centimetrová vrstva sněhu nevadila. I když i to je sporné, protože pak nějaký čas strávili závodníci hledáním placatice se slivovicí, která do sněhové pokrývky vypadla Páje. Ale dobrá věc se podařila a Pája placatku našla sama, čímž trochu zklamala všechny, kteří se těšili, že si z placatky odpijí nálezně.

Druhý úkol už byl složitější. Přechod údolí potoka po napnutém laně byl pro mnohé závodníky tvrdý oříšek a kromě neobvyklého zážitku si mnozí odnesli také modřiny, dokonce jeden otřes mozku a k vidění bylo i pár veletočů a výmyků. Bohužel si ty krásné pocity nestihli vychutnat všichni, protože zima už se stávala nesnesitelnou a riskovat zdraví soutěžících opravdu nemělo smysl. Následoval tedy zrychlený přesun na Lesnou a rozehtívání v hospodě. Program hry pořadatelé operativně upravili a tak zbytek soutěží proběhl v blízkosti

hospody. Užaslí hosté restaurace tak mohli vidět soutěž v natěsnání se co největšího počtu závodníků na pařez, hod

expreskou (vyrobenou z kilo těžkých hasičských karabin) na cíl nebo předávání expresky na dálku. Tradiční poslední slanění Dülferovým sedem proběhlo na místní raritě – Svinčových skalkách a pak už všichni spěchali na Svahovou na odpolední program.

Více než 80 členů, příznivců a přátel Horoklubu obsadilo velký sál hotelu. Stará garda se jako každý rok uklidila do klidu předsálí a na parketu velkého sálu zvaly k tanci skupiny Album z Chomutova a divocí Stream rock z Plzně. O přestávkách zase

probíhaly soutěže. Některé tradiční, některé inovované nebo úplně nové. Jako každý rok probíhala tradiční soutěž fotografií. Úplně nově bylo pojato po jídání Tatranky na čas a napříč – místo Tatranky se pojídala Delisa. Také podlézání stolu bylo zcela vylepšeno a podlézaly se dva stoly na sobě. Novinkou bylo rozmotávání lidského řetězu a zakuklení se do lana na čas. Tahle soutěž se tak zalíbila, že po půlnoci každou chvíli někdo popadl Atomovo lano, do tančícího davu rozhodil smyčky a kličky lana a prudce zatáhl za oba konce. Kupodivu to všichni přežili. Hrálo se a tančilo do ranních hodin a protože obsluha byla bezvadná a kdo se chtěl bavit, ten se bavil, bylo slanění opravdu povedené.

BULVÁR :

Antonio Pultario Baltazar byl přistižen jak tančí! Ostudné!

Při silném kýchnutí může člověk opustit i tekutý obsah žaludku. Nekýchejte prosím v posteli!

Marťo, když jedeš za zákazem vjezdu po lesní cestě, neboť se za koncovými světly Párka, málem rozbil auto, jak ujížděl před domnělými lesníky!

Vítězná fotografie

[Broněk]

VYSOKÉ TATRY 2006

Účastníci: LeToš Dvořáček, Tomáš Atom Stránský, Pavel a Šimon Suchopárkovi

Jsme taková podivuhodná výprava. Předseda LeToš s excentrem Atomem alias Tomášem Stránským ze Strání tvoří jednu lezeckou dvojku, ne-li doslova pár. Druhou dvojku, i když ne až tak lezeckou, tvořím já se svým šestiletým klukem – Šimonem. Už od narození „otravuje“, kdy že už pojedeme do těch Tater. Asi už nastal ten pravý čas.

Něco před čtvrtou hodinou ranní vylézáme z auta na planině v Bielej Vodě. Zasněženým je tudíž jasné, že naše kroky směřují na Brnčálově zelenou chatu. Věkově vyzrálejší dvojka nás po chvíli opouští a my si v klidu vychutnáváme chladné až mrazivé ráno. Po příchodu na chatu nám mile oznamuje chatárka, že nás neubytuje, ať se vrátíme zpět do údolí, což se nám jeví jako dost blbost. Odpoledne trávíme povalováním u ples a lezením po šutrácích za plesem. Necháváme problém uzrát. Ostatně věci pro bivak vláčíme s sebou. Kluci někde asi lezou. V podvečerních hodinách se už nějaký ten poval' našiel. Kluci dorážejí dosti pozdě a jdou do bivaku, na ně již opravdu nezbylo.

Ráno počasí jako ze journalu. Kluci někam časně z rána vyrazili, pravděpodobně lízt, ostatně co tu taky dělat jiného.

Dne **2.4.2007** se od **18.00** hod koná
v zasedací místnosti SKKS
v Chomutově (2. patro)

VALNÁ HROMADA HOROKLUBU CHOMUTOV

Program VH je zveřejněn na
internetových stránkách HOROKLUBU.

My máme odpočinkovej den, abychom se nezadřeli. Za sluníčka pak vyrážíme do Velkej Zmrzlej doliny k vodopádům dát kytičku Vladuli. Šimiho děsně zajímaví ohromné sněhové bloky, s nimiž dlouho bojuje. Já zatím sbírám v korytě poztrácenou horolezeckou výzbroj – skobku, smyčky, čepici. Popoledná se vracíme na chatu a odpoledná pak vyrážíme k vyhořelé Kežmarské chatě a dále do Kopského sedla. Cestou nacházíme medvědí trus a jeřabiny, odrbané od medvědů, vyznačujících si tak své teritorium. Pro Šimiho nezapomenutelný zážitek. V Kopském sedle ukrutně fičí, ale nevzdáváme to a

stoupáme dále na Bielu kopu (1838 m). Tak tady jsem i já poprvé. Zpět na chatu dorážíme takřka za tmy. Ráno počasí jak z blbého journalu – chčije a chčije. Vlastně celou noc. Kluci v bívaku trochu natáhli vlhkost. Rozhodujeme se co dál. Jen poněkud excentricky

orientovaný pan Atom by šel nejradyji lízit, ostatně co tu taky dělat jiného. Nakonec však i Atom zde přestává působit a vlhký a znechucený následuje nás rozumnější do údolí.

[Pavel Suchopárek]

POSLEDNÍ SLANĚNÍ HO TISÁ A CAO DĚČÍN

Bohužel to letos vyšlo tak blbě, že na sobotu 2.12.2006 si naplánoval poslední slanění jak HO Tisá, tak na tento den přesunul své slanění i CAO Děčín. A tak jsme stáli před rozhodnutím, kam vyrazit. Jelikož ale zástupci HO Tisá byli na našem slanění a navíc letos slavili 10 let od založení, rozhodli jsme se upřednostnit je.

Sraz byl ve 13.30 hod v Tisé u Oudy. Já jsem sice dorazil o něco později, ale vůbec to nevadilo, protože ostatní se zatím jen občerstvovali. Po oficiálním přivítání všech účastníků, které provedl sám předseda HO Tisá (Karlos), se všichni odebrali na parkoviště, kde rozbalili své oslavné transparenty na významné jubileum oddílu a začali se formovat do průvodu. Trochu to připomínalo prvomájový průvod, což okolo projíždějící němce celkem šokovalo, jelikož byl prosinec. Po zformování průvodu vyrazil okolo kostela do skal. Pod Janusovou hlavou jsme se všichni vyfotili, ačkoliv v té míře toho moc vidět nebylo, a pokračovali jsme po schodech na vyhlídku, kde se uskutečnil vlastní akt posledního slanění. Foukal tam ale tak silný vítr, že byl vůbec problém hodit dolu lana. Naštěstí zde bylo dostatek alkoholu, takže čekání ve frontě na slanění se dalo přežít. Dole u slanění již byl připraven slavnostní dort a teplé víno, které mělo v tom větru ke svaření docela daleko. Jediné, co bylo aspoň chvíli teplé, byla osma těsně po

Další etapa této akce byla naplánována v penzionu U dědka, kam se brzy všichni přesunuli. Celkem jsem to odhadoval asi tak na třicet lidí. Karlos měl připravenou prezentaci fotek z činnosti oddílu, kterou promítnul na dataprojektoru, ale to už jsem tam já nebyl, protože jsem se přesouval do Žlebu, kde mělo slanění CAO Děčín. V Tisé jsem zanechal Svinču s Květou, LeToše a samozřejmě Atoma, takže jsem neměl strach o kvalitní reprezentaci našeho klubu.

Na chatě ve Žlebu bylo asi stejně lidí jako v Tisé, příjemná atmosféra díky

Po přivítání se všemi známými jsem ze zasunul ke stolu vedle Luciferky, která dorazila se Soňou o něco dříve vlakem. Přicházeli další a další lidé, kytaristé se také různě střídali a večer příjemně utíkal. Čekal jsem, jestli se neobjeví i Jéňa Paul (místními přezdíváný Žán Pól). O půlnoci jsem mu napsal zprávu, kde se fláká. Odpověď přišla až v neděli večer, že prý na takové blbosti nemá čas, protože kompletuje Oybin. Po půlnoci jsem se sbalil a šel se vyspat pod převis, abych se letos asi naposledy užil spaní pod širákem. Po ranním návratu jsem zjistil, že někteří ještě nešli spát. Mezi největšími „pařmeny“ jsem zaregistroval samozřejmě Zipa, Petra Jíchu, Zdeňka Vaishara a také Soňu. Tomu říkám slušný oddíl. V noclehárně jsem našel a vzbudil Luciferku a po rozloučení jsme vyrazili domů. Doufám, že příští rok se nám podaří zorganizovat jedno společné slanění pro všechny spřátelené kluby, abychom se nemuseli vzájemně navštěvovat a řešit kolize termínů.

[Jiřa]

slanění.

hořícímu krbu a několika kytaristům.

MIKULÁŠSKÁ STĚNA HOROKROUŽKU V KADANI

Úterý 5.prosince 2006

Ano, opět tu máme konec roku a s ním příchod sv.Mikuláše na umělou horolezeckou stěnu Horoklubu na gymnáziu v Kadani. Všichni mladí z Horoklubu to již znají, téma je stejné. Odměnou za celoroční snažení si můžeme my ..náctiletí vylézt pro sladkou odměnu. Mikuláš rozvěsil sladkosti na všechny expresky co jich je na stěně, celkem 88. Jenom ten Bohouš s námi zase „vypíchl“, že prej kus za vylezenou cestu (až nahoru) a ještě nám přidělil min.hranici obtížnosti. No, vykašlali bychom se na to, ale oni by si to otrhali druhý den školní študáci. Tak ať má radost, vrhli jsme se na to a „servali“ cukrlátka ze všeho co tam bylo. Nevěříte? Zůstaly pouhou pouhé pentle, ty se nedaj jíst. Byli bychom ještě rychlejší, kdyby nás pár minut „nezdržovali“ „přiševší“ (nebo „přichodvší, já nevím) alegorická skupina čítající jednoho Mikuláše a dva čerty. Jak je z FOTO vidět snažili se strašit, ale my už jsme velký, my věříme akorát na tmě ve sklepe, tam se bojíme. Tady se svítilo, tak říkali básničky pouze ti úplně nejmenší, děti svých rodičů – horolezců z Horoklubu. Na tudy, kdyby byla tma, tak by to mělo větší šťávu. My měli navrch, psychicky i výškově. Oni ti čerti na to kopyto lezečky nebudou, a tak za náma vysoko na stěnu nemohli. Ale budiž jim děkan, rozveselili atmosféru.

Tož a tak skončilo bujaré holdování sladkostem, které snad nikde neskončilo krutobřichem, Těšíme se až nám bude 20 a více, co nám Bohouš rozvěsí na expresky ?? Pivečko a vínečko, Tatranku již nikdy více ...

[Za HK a .. náctileté Bohouš]

TRÁPENÍ NEVIŇÁTEK ANEB „POSLEDNÍ ŠTYCH“

Odkudsi ze zdola se ozvalo: „Ty vole proč!!! Proč musím lézt v takovém humusu?!“ Opatrně nahlížím přes hranu masivu a snažím se neshodit další hromadu jehličí. Květuška visí u čerstvě osazeného nýtu, kleje a rozehřívá prsty, které jí na vlhké skále zmrzly na kost během několika vteřin. Má pravdu, blesklo mi hlavou. Normální lidi o Stříbrné neděli shání dárky, pečou cukroví, uklízí, a my namísto toho voblejzáme bezvýznamnej bažináč, schovanej hluboko v lese, kterej stejně nikdo nikdy nenajde. Celý den tu mrzneme v jedné osmimetrové cestě, skřípění skyhooku se vrývá hluboko do mozku a ruce bolí od kladiva a sekáče víc než od lezení. Napadá mě milion užitečnějších věcí, které bychom mohli udělat doma a které by si zasloužily přinejmenším stejné úsilí, kterým tady zbůhdarma plýtváme. Ale... ale když počkaly doteď, tak snad ještě chvíli vydrží. Přeci tu krásnou lajnu nenecháme v plen nějakým Letošům, Párkům a nebo dokonce přespolním voblejzákům, že? To rozhodně ne! „Dober!!!“, ozvalo se zdola důrazně. Pročítám z filozofických úvah, rychle zkracuji průvěs lana a zvědavě nahlížím přes okraj do stěny, jak se můj „harém“ pere se slizkou stěnou a následně probíjí výlezovým borůvkám ke štandu. Chvilí se mnou na oko nemluví, pak rozehřívá prsty v mých dlaních a bezděky se na mě začíná usmívat a já vím, že to rozhodně nebyl náš „Poslední stych“, byť se to teď na nějaký čas tak může zdát.

[Ld'S]

Žralok

JARNÍ METODIKA 2007

14.duben Perštejn, 15.duben tělocvična Kadaň

V sobotu proběhne na skalách v Perštejně tradiční „Jarní metodika“. V neděli proběhne druhá část metodiky na umělé stěně v Kadani.

Témata jarní metodiky jsou na internetových stránkách HOROKLUBU.

VÝLET NA VRABINEC

Následujícím článkem bych se rád volně napojil na Broňovu (ne)pravidelnou rubriku LETOŠENÍ, kde popisuje lezecké zážitky s LeTošem. Já mám to štěstí, že s tímhle super kwakerem občas taky něco zažiju a díky němu náležitě prožiju.

Takhle jednou v létě, budík 6.30 h, v hlavě příprava na plánovaný výlet s Letošem na Vrabinec, zapnu telefon, ať mě může Letoš prozvonit, až bude s autem u mého domu. Příchozí zpráva, copak? " Ty vole, jsem úplně na kaši, přijed' ke mně na kole a budeš řídit".

V sedm jsem u Letoše, vykoukne z okna a zve mě nahoru, ale mně je to blbý vůči jeho ženě, neděle a takhle brzy, ale po třetím pozvání jsem běžel nahoru. Čajík, sedím u stolu, Míla, žena Letoše na mě kouká, pak z okna, " Od západu se táhnou mraky" říká a tišeji přidává: " To ani nemá cenu, aby jste někam jeli, když tam bude pršet". Letoš na mě mrkne a dělá, že nic neslyšel, musím se smát, jak je zarputilý.

Po osmé skočíme do auta a jak naschvál začne vydatně lít, ale bez problému dojedeme do vsi Vrabinec, čekáme asi 15 min. na šrankách, stejně furt lije, někde parkneme auto pod kopcem a čekáme, už to pomalu vzdávám. Po chvíli sděluju své obavy s dnešním lezením Letošovi, ale ten bez váhání povídá, že desátá rozhodne. Ty krávo, to je Bůh, za minutu deset a ono fakt přestalo pršet.

Po hodnotném výstupu na kopeček jsme u skal, většina cest je zajištěna nýty ve vzdálenosti tak 2 m od sebe. Je dusno, pára se rychle zvedá a skály usychají. Koukám do průvodce a ten sděluje, že se na masivku Hlavní věž nachází cesty obtížnosti od 2 do 6. Letoš na mě, "tak co sis vybral"? A já stejně humorně, že nějakou dvojku - Hrana. Lehce mě zaskočil, když vůbec neprotestoval, to je nějaký divný, si říkám. Tak už to odsejpá, já ji mám za sebou, ale v hlavě se mi honí, že tohle bude sotva za dva. Po sestupu se Letoš motá kolem koutu z údolní strany se vhodným názvem Veselý

kout 5, ale nějak se mu do toho nechce, tak to je podezřelý. Letoš bere vercajk a leze Novoroční diagonálu 2, tak to opravdu už nic nechápu. On, který vždy začíná tak min. na čtyřce. Asi ten chlast, jak byl vykalený. Pak já volím Východní spáru 3, trojka??? ani náhodou, tak 4+. Aaa, konečně se na mě Letoš významně podívá a se sdělením, že už je řádně rozcvičený, se hrne do koutu. Já ti dám kout, ty nemám rád. Musím se tlemit jak Letoš v cestě funí. Tohle ale vypadá podezřele, dvě ploché stěny v ostrém úhlu, uprostřed spárka a ten kout je snad převislý. Letoš to zvládne a já mám jít za ním. Hm, tak tohle bylo trápení, ale bez pádu jsem dobyl vrchol. A teď je mi to úplně jasný, když se na mě parťák usmívá, všechny cesty jsou tu jaksi podhodnocené, říká, že nejtěžší je tu 6. Tenhle kout je za pět, Letoš říká za 6+, já myslím, že by snesl za 7. Řekl bych, že Letoš má svůj plánovaný cíl za sebou.

Lezeme jednu cestu za druhou, přesouváme se od jedné věži k druhé, odhad obtížnosti

už máme v malíku. Najednou se předseda zastaví, absolutně hypnotizován a dívá se do houští, ze kterého vylézá zlomený strom, občas se objeví kus skály, který přechází ve zdivo po zdejší zřícenině, to vše zarostlé nějakou chaluzí, mi sděluje, že už má vybranou novou cestu. Ty bláho, tak to ne, jsem se poprvé bloknul a resolutně to odmítl s tím, že nejsem krtek. Ten král kwaker vedle mě se bránil, že tam může být nějaký krok, který se mi někdy později může hodit. Ale já nepovolil. Tak takhle zklamaného jsem ho ještě neviděl, vybral tedy lahůdku, kdy jsme vystoupali na věž, na které je další výčnělek. Cesta vede z věžičky do exponované stěny do údolí a přes převis na vrchol. Letoš tam stál tak 25 min a neustále špekuloval, jak dál. Musel jsem ho obdivovat, nevzdal se a doplahočil se na vrchol.

Když jsme scházeli k autu, začalo zase pršet. Hezký den, super lezení na Vrabinci.

[Blahouš - Blahule - Kluc]

VÁNOČNÍ STĚNA HOROKROUŽKU V KADANI

Čtvrtek 21.prosince 2006

Tzv. „Vánoční stěna“ HK v tělocvičně gymnázia je vždy na téma: soutěžní klání jednotlivců i družstev - recesní pojetí soutěží na horolezecké téma. Smysl pro srandu se zde pokládá za samozřejmost, drobné odměny budou zavěšeny pro všechny, kteří v dané disciplíně dosáhnou určeného cíle, navíc na závěr překvapení pro první tři v celkovém součtu bodů.

A tak jsme začali. Proti sobě stála dvě družstva - mládí z Chomutova proti Kadani. Disciplína – přetahování lanem přes kladku, takže soupeři soupeři vedle sebe a je dobře vidět „kdo má navrch“. Kadaň nezvládla taktiku a „projela“ pytlík bonbonů. A to už jsem hnal „družstevníky“ (byli v družstvu) na to, co ještě v životě neviděli, natož dělali – tzv. MOHUTNÉ STAVĚNÍ .

Na skalách v dávné minulosti občas používané. Normální stavění je lezec stoje na lezci (dnes již také minulost), mohutné jsou „tři patra“ a více. Ale podařilo se, obě družstva dosáhla na expresku ve stropě. A mě došly bonbóny. Takže jsme již vynechali další dvě „družstevní“ disciplíny a pokračovali v jednotlivcích.

Tady bych chtěl poděkovat všem dospělákům, kteří nezištně přišli pomoci, u každé srandasoutěže byli 1-2 a zatímco mladí od nich získávali dárečky, oni museli počkat na Ježíška. A drobných dáreků si mladí Horoklubáci vysoutěžili dost. Jednu krabici věciček od ČEZa.s.ETU a druhou od fy SALTIC ze Zlína, která nám již mnoho let sponzoruje HK, máme od ní lezečky i magnézium včetně krabice soutěžních dáreků. Nevědoucím musím říci, že podražení bot stojí skoro 400 Kč(s poštovným) a boty okolo 1000 Kč. Končím slovy . . . bylo o co !!

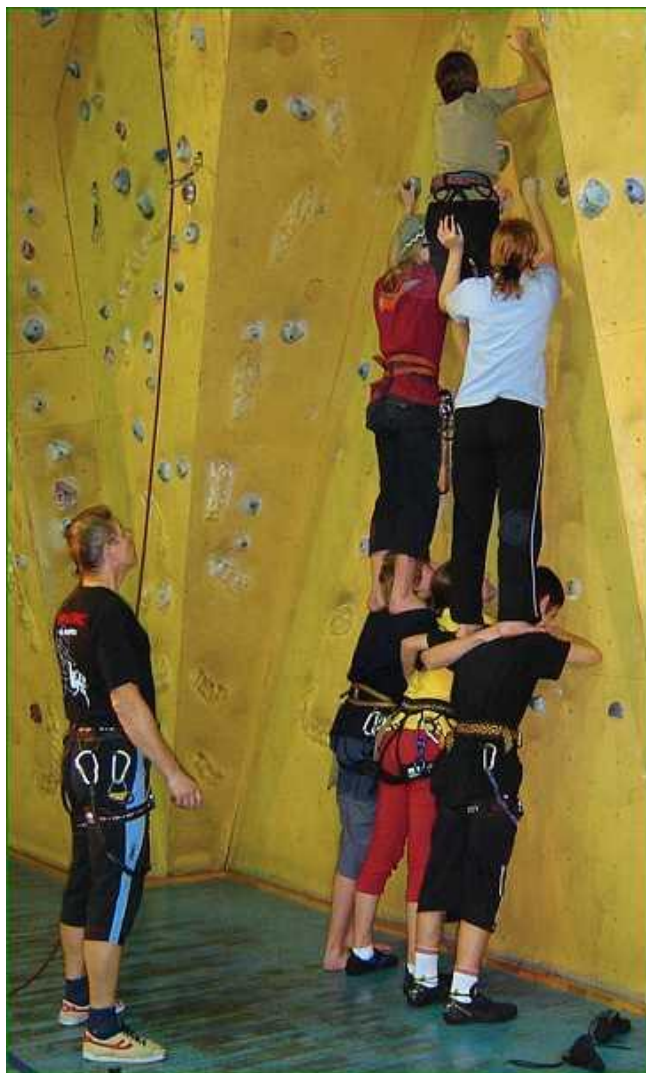
Sólosoutěže zahájil nebojácný Péťa Lendvorský skokem do „pendlu“ z traversy střechy tělocvičny (9m vysoko). To ti starší „měli bobky“. A museli létat v pláštěnce jako netopýr. A na všech „bojištích“ se nosily na hlavách moje staré recesní čepice, zmijovkou počínaje.

Ze stejného místa na stropě (házíme odtud cvičně pneumatiku) se také slaňovalo, a to Důlferem v „krásném“ mundúru, to aby to nepálilo. Jo a v čepici. Velkou tmavou čepici, až přes ksicht, měli také „bojovníci“, lezoucí poslepu v koutě stěny. Pro výhru museli vylézt až nahoru i přes menší převis. Cestu však znali z normálních hodin, měli to tím lehčí. Humorně vyhlíželi lezci, oblečení do všech starých a historických věcí, které pečlivě uchovávám - lezecké bačkory („dúchodky“), lanový prsák nebo šitý z požárních hadic, ledovcové brýle (nebyli na ledovci, takže přes ně skoro neviděli), první v ČSSR vyráběnou přílbu, NOEL smyčky a ručně dělané vklíněnce a Štychtovy destičky (lanové brzdy), konopné lano sbalené do panenky na zádech a půlkilové hasičské karabiny (5ks) zavěšené po boku. No vypadali, posuďte sami. Hnedle vedle lezli další „komici“ tzv. s handicapem. Protože máme v HK věkovou hranici 12 let, tak ti měli prázdný batoh. Každý další rok se hodnotil plus PET láhev s vodou (2kg). Ti 19-ti letí již vlekli stěnou vzhůru 14 kg „krysu“. To se to leze. A museli až nahoru. Ne tolik zábavná pro okolí byla disciplína v „lezení na čas“ – na pilíř pouze ve slušivé čepičce.

Abych nezapomněl na přechod napříč tělocvičnou po dvou lanech, to by bylo dobré, kdyby nepřející kamarádi lana nerozhoupávali. Ale na konci byla fleecová čelenka, bylo úžasné vidět jak se umí držet „člověk klíště“.

První tři bodově nejnadupanější byli odměněni krásnými noži (zasponzorovala fy „Atom“).

A rozešli jsme se spokojeně pod vánoční stromečky, kde už záleželo zase na nás, jak jsme byli hodní, a jak se díky tomu „pochlapili“ rodiče. Již se těším, jak budu příjemně překvapen, kolik z vás přijde v r.2007 již ve své osobní horolezecké výbavě (tj. to co máme mít na sobě, tzv.osobní zajišťovací prostředky – sedák, prsák, odsedávku, osmu a 2-3karabiny HMS).

[Za HK a .. náctileté Bohouš]

BĚH NA JEDLÁK

17.11.2006

Letošní počasí závodníkům neuvěřitelně přeje. Na to, že je půlka listopadu, je krásně teplo a po sněhu ani památka. To by mohl vzniknout nový traťový rekord. Na startu se postupně sjíždí více než dvacet závodníků, kteří fasují startovní čísla a s mírným zpožděním vyrážejí v 11:04 hod na trasu, vedoucí libovolnou cestou na vrchol Jedláku s nadmořskou výškou 851 m nad mořem. Celkové převýšení běhu je asi 500 m, délka různá, podle zvolené trasy.

Já opět čekám na vrcholu Jedláku a dělám časomíru. Tentokrát byla závora otevřená a silnice sjízdna, takže mám nahoře i auto. Po telefonickém odstartování zapínám stopky a vím, že mám zhruba půl hodiny na to, abych závodníkům uvařil čaj. Za chvíli přichází Maruška, která vyrazila dříve než ostatní. Bude tedy dělat cílového fotografa.

Jako první se u auta objevuje Pepíno, ještě pár metrů a v novém časovém rekordu 30:57 min dobíhá na vrchol. Úžasný výkon, předáváme mu hlavní cenu v podobě dárkového balení 40 ks tatranečků v tašce Opavia a naléváme mu horký čaj. Za chvíli dobíhají další závodníci. Jako druhý stojí na vrcholu Jarda Pultar a Pája Párek, o chvíli později Jarda Ďurkovský a v těsném závěsu za ním Tonda Pultar a Pája Párek. Během dalších deseti minut doráží Blahoš Kluc, Zdeněk Doskočil, Míra Hefner, Honza a Honzík Francovi. Mezi nimi dobíhá i první žena – Lucka Fischerová. Na konec dobíhají i Honza Unger, Lucka Lamparová a Jana Šafrová (všichni z horolezeckého kroužku mládeže) a po dalších deseti minutách doráží Petra Šišovská s Hankou Hefnerovou. Mezitím mi volá Brácha Párek, že někdo zamknul závora a že tedy za námi nemohou přijet. To je celkem průšvih, protože nevím, jak se dostanu já s autem ven, ale mám plné ruce práce s měřením časů, takže to nestíhám řešit. Za chvíli volá Brácha Párek znovu, že sehnali klíče, ale musíme hned odjet, protože je musí vrátit. Zůstávám tedy na vrcholu, zatímco ostatní (asi 11 lidí) se skládají do auta a odjíždějí na Lesnou. Na trati je ještě asi pět lidí, tak na ně čekám.

Po půlhodině už mě to tam ale samotného přestává bavit. Zkousím zavolat Broňkovi, kde jsou. Dozvídám se, že vrchol „nějak“ minuli, jsou na Červené jámě a už se jim nechce vracet. Vypínám tedy stopky a vyrážím pěšky na Lesnou.

V hospodě je neuvěřitelně narváno, ale obsluha celkem stíhá. Někteří už jsou po jídle, jiní si teprve objednávají a nálada je výborná. Jelikož už nejsou volné žádné pokoje, domlouváme se, že to tu zabalíme, sjedeme dolů a večer zajdeme k Bizonovi.

Co dodat, letošní ročník se opět vydařil, tak ahoj zase za rok.

[Jiří]

Výsledková listina Běhu na Jedlák 2006

Muži

1	Pepíno Kotyk	30:57 min	
2	Jarda Karásek	35:08 min	4:11
3	Jarda Ďurkovský	35:25 min	4:28
4	Tonda Pultar	35:35 min	4:38
5	Pája Suchopárek	35:41 min	4:44
6	Blahoš Kluc	39:13 min	8:16
7	Zdeněk Doskočil	40:21 min	9:24
8	Míra Hefner	45:48 min	14:51
9	Honza Franc	47:21 min	16:24
10	Honzík Franc ml.	48:23 min	17:26
11	Honza Unger	49:22 min	18:25

Traťové rekordy:

muži:			
2006	Pepíno Kotyk	30:57 min	
2005	Jarda Ďurkovský	41:23 min	10:26
2004	Pája Suchopárek	45:00 min	14:03

Ženy

1	Lucka Fischerová	47:22 min	
2-3	Lucka Lamparová	49:22 min	2:00
2-3	Jana Šafrová	49:22 min	2:00
4-5	Petra Šišovská	59:32 min	12:10
4-5	Hanka Hefnerová	59:32 min	12:10

ženy:			
2005	Iva Bartůňková	44:54 min	
2004	Dejvina Šišovská	49:00 min	4:06

PŘEJEZD HŘEBENE KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

PKH2007

Letošní přejezd byl jako již tradičně naplánován na poslední lednový víkend, ale ještě v úterý počasí připomínalo spíše jaro a po sněhu nebylo ani památky. Předpověď však slibovala od středy sněžení a tak jsem zamluvil ubytování. A opravdu, ve středu začalo sněžit, ve čtvrtek ještě trochu sněžilo a v pátek ráno už jsem seděl se Zdenou ve vlaku směr Nové Hamry, protože z Bublavy jsme to nechtěli riskovat kvůli polomům, které způsobil orkán minulý týden.

V Hamrech vystupujeme z vlaku a zjišťujeme, že sněhu je tady tak deset centimetrů. Snad to bude v lese lepší. Chvilí jedeme po silnici, ale za chvíli uhýbáme na neudržovanou silnici směr Přebuz, kde už je sněhu dost. Někdo tady asi včera jel, takže se dá docela v pohodě jet až do Chaloupek, kde u rozcestníku stopa najednou končí. Naštěstí krásně svítí sluníčko a tak nám to nemůže zkazit náladu. Po nějaké chvíli, kdy razíme stopu, narážíme na koleje od traktoru, ve kterých pokračujeme až do hospody v Jelení. Občerstvujeme se a čekáme, jestli nedorazí někdo známý. Nikdo nedorazil, pokračujeme tedy sami dál do Blatné. Závěrečný sjezd jsme si ale vůbec neužili, protože na louce bylo tolik sněhu, že jsme se bořili až nad kolena. Před setměním přicházíme do Modré hvězdy, kde máme zmluvené pokoje. Po sedmé doráží i Maruška a baví nás veselými historkami ze svého odjezdu.

Halže není místy skoro žádný sníh. Z Halže jdeme do Měděnce po silnici, protože vedle není stopa. Vítr je tak silný, že holky chvílemi strhává do půlky silnice. Před setměním přicházíme k Chalupským a jsme rádi, že to máme za sebou. Asi za hodinu přijíždí vlakem Blahoš, který s námi pojede poslední etapu, a za další hodinu doráží i Květa se Svinčou. Šťastné shledání oslavujeme ještě dlouho do noci.

Počasí se do rána příliš nezměnilo, ale to nás už nemůže odradit. Po snídani si opět oblékáme neprofučné oblečení a vyrážíme na poslední etapu. Na pláních není skoro žádný sníh, místy jedeme víc po trávě než po sněhu. Po poledni dorážíme na Šebík, kde se posilňujeme na závěrečný sjezd Bezručákem. Jede to celkem příjemně, tak akorát rychle, abychom ještě stihli oběd na Druhém mlýnu. Venku začíná pršet, je nejvyšší čas dobruslit do Chomutova. U cedule děláme cílové foto a rozcházíme se k domovům, někteří na vlak. Prší už docela nepříjemně, stihli jsme to tak akorát.

Tak ahoj zase za rok, snad k nám bude tentokrát počasí přívětivější.

[Jířa]

Datum: 26.1.2007

Datum: 27.1.2007

Datum: 28.1.2007

Účastníci: Jířa a Zdena Šťastní

Účastníci: Jířa, Zdena a Maruška Šťastní, Petr Malý, Svinča, Květuška + ? + ?

Účastníci: Jířa, Zdena a Maruška Šťastní, Petr Malý, Svinča, Květuška + ? + ?, Blahoš

HORÁM ZDAR 2007

Jako vejce vejci. Tohle rčení musel vymyslet nějaký horolezec, zklamaný jako já. Mé „Horám zdary“ jsou si již několik let podobné jak výše zmíněný tvrdý obal, naplněný příslibem budoucího kuřecího steaku.

První den roku 2007 jsem ráno v sedm skončil službu, popadl batoh a vyrazil (stejně jako v roce minulém i předminulém) do Perštejna, udělat první zápisy do vrcholových knížek. Nevím, jestli má cenu se nějak obsírně rozepisovat, že ve skalách stejně jako v minulých letech nebyla ani noha. Necinkaly karabiny, nekouřilo ohniště, bylo krásné, chladné ráno a já pomalu nabýval přesvědčení, že letos, letos konečně nejdu kvůli práci pozdě a zapíšu si Horám zdar. Ale ještě pořád jsem byl opatrný. Předloni byli Letoš se Svinčou dobře ukryti na Věži ve svahu a zkazili mi radost. Nenápadně jsem se vyplížil zpoza Hlavního masivu a zkoumal okolní skalky. Nic. Vážně ani noha v dohledu. Byl jsem pořád ve střehu, ale protože začínalo drobně poprchávat, na víc jsem nečekal, ukotvil lano ve Špinavé cestě na masiv a začal lézt. Poprchávání sílilo a sílilo, ale to mě v mém úsilí jen podpořilo: kdo by sem lezl v takovém nečase! Údolím Ohře se od Boče přihnala šedivá stěna mraků plných vody. Přibližně v půlce výstupu už se koutem, kterým jsem lezl, valil potok vody a prsty se zimou nechtěly zavírat. Ale už jsem viděl krabici s vrcholovou knížkou a v duchu se radoval z opravdu zaslouženého zápisu.

P.S. Pro ty, kteří by se chtěli zapojit do soutěжки o Horám zdary, uvádím malou nápovědu : Letoš se spolulezci zapsal 19 Horám zdarů. Začal 1.1.2007 v 0.15 a skončil v 16.30. Párek zapsal 10 Horám zdarů v Orasíně a na Citeře v průběhu silvestrovské noci, vše sólo.

*P.P.S. Možná je škoda prozrazovat, kde už je všude posekáno. Připravíme tak soutěživce o tu napínavou chvíli, kdy budou otevírat vrcholovku v domnění, že tam ještě nikdo letos nebyl. Ale když jinak nedáte, tak si pište:
Údolí Širokého potoka - věž Žralok - Cesta přes ploutev IV - Svinčo (sólo) - 17.2.2007
Kotvina - Hlavní masív - Štěnice VI+ - Svinčo (jištěn Květuškou) - 18.2.2007*

OTVÍRÁNÍ SKAL 2007

Nedávno mně jeden kamarád vyprávěl, že jel na výlet vlakem, protože už to dlouho nezažil a zastesklo se mu po té romantice a po cestě vzpomínal na mládí a hromadné výpady do skal, kdy se ve vlaku užilo spoustu legrace, něco málo se vypilo a hrálo se na kytaru a (jak zpívá pan Nohavica) „přes moře jak přes potok...“.

Takže letos nepojedeme otvírat skály na kolech, ale vlakem. Cíl ? SVATOŠSKÉ SKÁLY.

Sraz je v Chomutově na vlakovém nádraží v sobotu 31.3. v 7.45, vlak do Karlových Varů odjíždí v 7.52. Ve Varech na Horním nádraží přestupujeme a hned se svezeme na Dolní nádraží, odkud odjíždíme v 8.58. Za deset minut vystupujeme ve stanici Karlovy Vary – Březová. Necelou hodinu půjdeme pěšky (silnička je sjízdná pro kola, kočárky i kolečkáče) po značené turistické cestě až pod Svatošky. Zpátky se vracíme stejnou trasou. Odjezd se bude řídit podle počasí a drsnosti účastníků Otvírání, vlaky jedou z Březové ve 13.41, 15.41 a 17.41., doma budeme nejpozději v půl osmé. Spaní ve Svatoškách je dost problematické, ale kdo bude mít chuť zůstat na celý víkend, ať si vezme do batohu postel. Každý „Otvírák“, který přistoupí do vlaku cestou, bude srdečně přivítán. Za VV vás zve

[Broněk]

MPPZDKZZKP

METODICKÝ POKYN PRO ZAPISOVÁNÍ DO VRCHOLOVÝCH KNIH ZA ZHORŠENÝCH KLIMATICKÝCH PODMÍNEK

Preambule: Zhoršenými klimatickými podmínkami se rozumí zejména větší než čerstvý vítr, mrholení, déšť, krupobití, bouřka, sněžení, popř. i kombinace těchto jevů. Někdy lze za zhoršené klimatické podmínky považovat i nadměrné sluneční záření, event. i tmu, ač se nejedná o klimatický jev v pravém slova smyslu.

1. Větší než čerstvý vítr: Při zmíněném větru je třeba dbát zejména na to, aby nám neulétla vrcholová kniha. Při samotném zapisování je nutno pevně držet i tužku a je vhodné se natočit zády k větru. Velký pozor je potřeba dávat i při manipulacích s VK (vytahování a vkládání VK do krabice).

2. Mrholení: Zapisování při mrholení není až tak složité a zvládne ho i průměrný horolezec či schopný začátečník. Důležité je pouze dbát na rychlost zápisu, aby VK nenavlhla. Po dobu zápisu je dobré uzavřít vrcholovou krabici aby se zabránilo proniknutí vlhkosti tamtéž.

3. Déšť: Pokud se již za deště dostaneme až k vrcholové knize a cítíme potřebu se zapsat, je třeba být maximálně obezřetný, aby nedošlo k zvlhnutí a nedej bože k promočení vrcholové knihy. Pokud to jen trochu jde, doporučuje se k samotnému zápisu vyhledat převis. Pokud ten není nablízku, předkloníme trup a zápis provádíme jakoby pod tělem, přičemž je třeba dávat pozor na vodu kapající z hlavy či kapuce. Před samotným vyjmutím VK z krabice otřeme ruce o suchou část oděvu (např. spodní prádlo). Pokud jsme již promočeni až „na kost“, zápis neprovádíme vůbec. Rovněž při kombinaci deště s větrem větším než čerstvým se nedoporučuje zápis provádět. Při samotném zápisu musí být samozřejmě krabice uzavřena.

4. Krupobití: Za krupobití je jakákoli manipulace s vrcholovou knihou zakázána. Zápis smí být vždy proveden až po skončení krupobití. Pokud krupobití přechází v déšť, řídíme se předchozím bodem.

5. Bouřka: Při samotné bouřce se zápis do VK zpravidla neprovádí pro jeho nebezpečnost. Navíc se ani nedoporučuje, protože při zásahu bleskem již horolezec nestačí vrcholovou knihu umístit zpět do krabice a dochází zcela zbytečně k jejímu znehodnocení.

6. Sněžení: Při sněžení postupujeme obdobně jako při dešti, viz bod 3. Taktéž se užívá tzv. zápisu pod tělem v předklonu, navíc je však dobré rozepnout vrchní část oděvu a tu nechat volně viset podél těla. Tato brání, zejména při silnějším větru, volně poletujícím vločkám v dosedání na rozevřenou vrcholovou knihu.

7. Specifické klimatické podmínky: Sluneční záření není jevem, který by existenci vrcholové knihy přímo ohrožoval, ale déletrvající záření prokazatelně způsobuje vyblednutí zápisů. Je proto třeba VK vyjímat z krabice pouze na nezbytně dlouhou dobu, tj. pouze na dobu zápisu.

V noci je třeba zápisy provádět jedinečně za použití čelové či jiné svítilny, eventuálně lézt za jasné měsíční noci.

Tento metodický pokyn je závazný pro všechny horolezce na území ČR, zejména však pro Bronislava Bandase.

Metodický pokyn zpracoval 8.1.2007

[Pavel Suchopárek - předseda OVK SZ Čechy]

MŮJ PRVNÍ TREK ...

DENÍK BUDOUCÍ HOROLEZKYNĚ

Tak mám za sebou první uzel a první kolo, viděla jsem hodně skal a sjezdila pěkný kus Šumavy, taky jsem poznala kolečkové brusle, ale pořádný trek se mi stále nějak vyhýbá.

První opravdové postavení na vlastní nohy se mi povedlo před sedmým měsícem, ale to jsem si musela hodně pomáhat rukama, takže to ještě neplatilo. Od té doby stále čekám na pořádný trek (tak říkají procházce taťka s mamkou), ale to je samé kolo, brusle a ten nepříjemný kočár, ze kterého není nic vidět. Už jsem viděla i takový bílý papírky jak padají z nebe (říkají tomu sníh), ale strašně z toho zebou ruce. Taky jsem se už koupala v opravdovém aquaparku s vodotrysky a klouzačkou, ale trek pořád žádný. Až teď, před

dovolenou na Šumavě, mi taťka s mamkou koupili první boty, tak jsem se v devíti měsících dočkala. První kroky už jsem měla za sebou doma, ale venku to je něco jiného. Kráčela jsem si to prodejnou celých 12m, pak znovu, a ještě jednou, ale pak jsem něco zahlédla v regálu a hodila pěknou tlamu na záda až mi to v hlavě pěkně zabrnělo.

Za to na Šumavě jsem si to užila, počasí bylo celý týden jako v létě v Itálii, takže jsem najezdila spoustu kilometrů na kole a pak taky 20km na bruslích podél vltavských meandrů (to jsou takový samý zatáčky) za Lenorou. Taky jsem se svezla přívozem na Lipně a nachodila spoustu metrů o přestávkách, kdy ostatní už nemohli a odpočívali. Nejkrásnější ze všeho ale bylo válení v teplé suché trávě, prohřáté od sluníčka, a nebe bez mráčků. Teď už se ale těším na teplou skálu doma.

P-S. Krásná 16km dlouhá trasa pro kolaře nebo bruslaře vede na pěkné uzavřené asfaltové silnici ze Stožce do Pece.

Cirrusy vysoko na nebi předpovídali objednané skvělé počasí na celý týden.

HOROKLUB CHOMUTOV 2001-2006

2001:

Počet členů klubu v tomto roce se ustálil na 86 lidech. Celý rok probíhal ve znamení udržování rozjetých pravidelných akcí. Ať už šlo o zimní táboření s možností získání titulu Drsoň 2. stupně na Jelení hoře, pravidelné Otvírání skal na kolech, či opakovaná úspěšná lezecká dvanáctihodinovka lezení na Bořeni. Novinkami v repertoáru akcí byla účast v 1.ročníku Jirkovského Crossmarathonu (11.místo LeToš), či hromadný společensko-sportovní podnik nazvaný Ještědská 201 (u příležitosti 201. výstupu M. Hlízy na Ještěd). Další zajímavou akcí byla horolezecká svatba v režii Jíří a Marušky Šťastných na Červeném Hrádku. Významným počinem klubu, bylo také zajištění 2. vydání horolezeckého průvodce SZ Čech v nákladu 400 ks. Úspěšnou kulturní a prezentační akcí tohoto roku byla zorganizovaná výstava fotografií v SKKS v Chomutově s názvem Horolezecká zastavení.

Podzimní účast na 9.ročníku Pravého Horolezeckého Triatlonu u rybníkářů stojí rovněž za zmínku. Oblíbenou pravidelnou společenskou událostí bylo Poslední Slanění, tentokrát uskutečněné v Dubině u Karlových Varů.

Lezecké aktivity: *Kaitersberg, Paklenica, Arco, El Choro, Hochswab, Dolomiti-Cinque Torre, Wilder Kaiser, Vysoké Tatry, Alpy.*

Vrcholy: *Dachstein 3.004m, Wetterhorn 3.701m, Mittelhorn 3.704m, Eiger 3.970m, GrossGlockner 3.798m, Breithorn 4.165m, Mont Blanc 4.807m.*

2002:

Počet členů vzrostl na 106. Kromě pravidelných akcí jako Drsoň 3. stupně (Čihadlo), či Otvírání skal na kolech, se objevuje nová pravidelná lezecká akce Komplet. (tentokrát ve Vejpřtech). Tento rok je ve znamení přesunu lezeckých aktivit některých našich členů do středních (Kavkaz) a vysokých hor (Ťan Šan). Ovšem i standartní výpady do skal a hor pokračují v nezměněné míře. Například úspěšný přechod hlavního hřebene Vysokých Tater, je vysoce nastavenou laťkou našich členů. Za zmínku určitě stojí i účast několika našich členů v Pražském Mezinárodním Maratonu. Poslední slanění se tento rok koná v Rašovicích u Klášterce nad Ohří.

Lezecké aktivity: *Roklice, Arco, Muzzerone, Finale Ligure, Totes Gebirge, Hallstatt, Wilder Kaiser, Roháče, Vysoké Tatry, Alpy.*

Vrcholy: *Camel Hill 40m, Rifelshorn 2.912m, Kleine Venediger 3.477m, Grosse Venediger 3.647m, Wildspitze 3.772m, Bžeduch 4.270m, Nakra Tau 4.451m, Elbrus 5.642m, Chan Tengri 7.010m.*

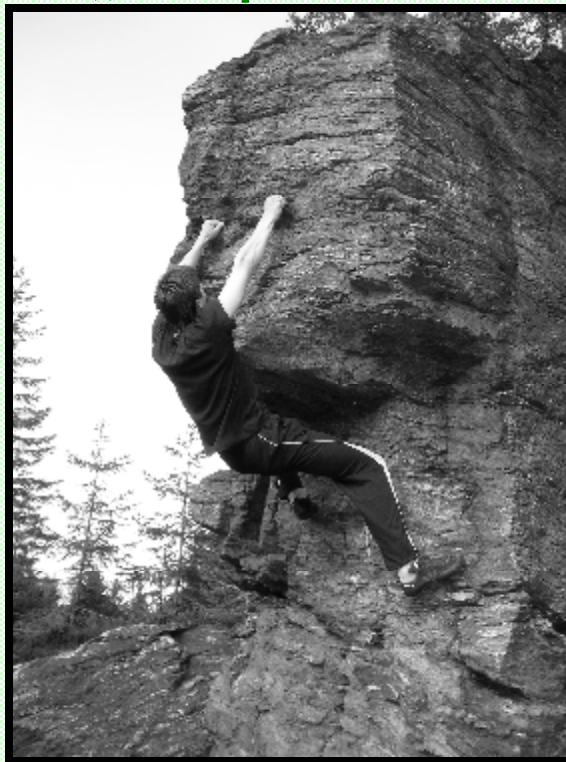
2003:

Počet členů nadále vzrůstá až k hodnotě 117 lidí. Zimní táboření se koná na Velkém Špičáku u Přisečnice a Komplet letošního roku v Orasině. Tento rok je charakteristický opětovnou zvýšenou aktivitou jak v horách (nejvyšší dosavadní počet výstupů v horách), tak i v ostatních rovinách. Výstavba boulderové stěny ve spolupráci s DDM v Chomutově a s tím související založení Horokroužku pro děti, pod vedením Jirky a Marušky Šťastných. Ve spolupráci s pražskou sekcí Alpenvereinu pomáháme zorganizovat 13. ročník Setkání horolezců v Chomutově. Poslední slanění pro letošek připravujeme v kouzelném prostředí chaty pod Bořeni.

Lezecké aktivity: *Ležky, Paklenica, El Choro, Dachstein, Wetterstein, Bergell, Gossaukamm, Ortler, Tofana, Hohe Tauren, Berchtesgaden, Walliské Alpy, Savojské Alpy, Vysoké Tatry, Pamír.*

Vrcholy: *Grosse Priel 2.515m, Watzmann 2.713m, Torstein 2.947m, Mitterspitz 2.926m, Dachstein 3.004m, Niedere Grosswanddeck, Däumling, Piz Badille 3.308m, Sciora di Fuori, Grosse Weisbachhorn 3.564m, Ortler 3.904m, Lenzspitze 4.297m, Pik E.Korženěvské 7.105m.*

Pozvánka
na akci qakerské sekce Horoklubu Chomutov
„Komplet 2007“

Tentokrát již 6.ročník, jehož cílem je jako vždy pokus o přežení všech cest ve vybrané oblasti během jednoho dne, se uskuteční v sobotu **21.4.2007** v krušnohorské oblasti **Hasištejnských skal** (pravý břeh údolí)

Sraz všech lezení chtivých nejlépe již v pátek
20.4.2007 u Mnicha.

Za Qakery srdečně zve

[LeToš. Qak!]

2004:

Stav členské základny v tomto roce vykazuje hodnotu 96 lidí. Zimní táboření se tentokrát koná na Milešovce ve Středohoří. Komplet probíhá na jaře na Jedláku na Kravích skalách. Lezecké aktivity našich členů obsahují letos Čechy, Evropu i Asii. Poslední slanění se koná na Selském dvoře v Perštejně.

Lezecké aktivity: Arco, Vox, Paklenica, Gossaukamm, Sperlonga, Ablon, Annecy, Dorenaz, El Choro, V Tatry, Dolomity, Ötztall, Zillertall, Bernina, Mont Blanc, Kavkaz.

Vrcholy: Peak Districk, Geisterkogell, Vesuv, Piz Ciavezes, Kitzsteinhorn 3.203m, Hochfennerspitze 3.473m, Hochfeiler 3.510m, Brochkogell 3.635m, Aquile du Midi 3.842m, Dent du Geant 4.013m, Piz Bernina 4.049m, Pik Ščurovského 4.259m, Čatyn 4.310m.

2005:

Počet členů v tomto roce je 87. Zimní táboření se koná na Medvědí skále u Lesné v Krušných horách. Komplet se uskutečnil ve skalách u Hasištejna v Prunéřovském údolí. Tento rok je charakterizován opětovnou zvýšenou aktivitou klubu, jejíž výsledkem je například třetí vydání lezeckého průvodce nákladem 200 ks, nebo zorganizování druhé výstavy horolezeckých fotografií s názvem Každý má svůj vrchol. Její součástí je také expozice k desetiletému výročí založení Horoklubu a mapující lezeckou historii našeho regionu. V lezení dochází v tomto roce ke znovu objevování kouzla ledového (Ice) lezení. Lezecká expanze Klubu v tomto roce překonává i oceán a naši členové působí opět po letech i na Americkém kontinentě. Poslední slanění probíhá v krušnohorském městečku Pernink.

Lezecké aktivity: Roviště, Vysoké Tatry, Dolomity, Sperlonga, Gossaukamm, Ornans, Orpiere, Verdon, Loubrière, Wilder Kaiser, Bad Gastein, Maltatall, Hallstatt, Echertall, Bockstein, Grosse Arber, Ötztall, Bernina, Walliské Alpy, Mont Blanc, Grand Canyon, Yosemite, RedRock.

Vrcholy: Däumling, Mont Auquille 2.013m, Taschwand 3.355m, Fineilspitze 3.514m, Similaun 3.606m, Wildspitze 3.772m, Ulrichshorn 3.925m, Piz Palu 3.905m, Breithorn 4.162m, Nadelhorn 4.327m, Mont Blanc 4.807m, Mont Whitney 4.418m, Half Dome.

2006:

Členská základna narostla na 90 členů. Komplet tentokrát na Holubích skalách u Potůčků. Letošní rok je významným dosažením magického prvního osmitisícového vrcholu (Manaslu 8.163metrů) naším členem Frantou Kolářem. Poslední slanění se koná na horském hotelu na Svahové nad Jirkovem.

Lezecké aktivity: Jickovice, Vysoké Tatry, Malta, Hallstatt, Pitztall, Ötztall, Kaunertall, Julské Alpy, Bernské Alpy, Walliské Alpy, Himaláje.

Vrcholy: Mönch 4.099m, Dufourspitze 4.634m, Manaslu 8.163m.

HÁDEJ, HÁDEJ, HADAČI ...

Uspěšný řešitel tohoto rébusu nezíská nic "o). Napovíme Vám, že tento Letošův quak není v našem okrese ...

Z CHORÝCH MOZKŮ

Úryvek z operety „Růže z Argentiny“ :
„Na hory a pohoří, lezou jenom magoři...“

Atom ke své nové přítelkyni Dádě poté, co společně po několikadenní známosti koupili barák v Tisé :
„Přivedl tě Svinčo a to je pro mě záruka...“

Karlos o své manželce :
„Je výhodné mít doma spolulezce...“

Péťa Šiška k Atomovi :
„Atome, Ty seš tak rozrůžej, že bych Tě nejradši roztrhla“

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓

U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.